

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Közlekedj okosan!”

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.09.18.-2023.09. 22.

A projekt tervezett indító élménye: Pecsetgyűjtés reggel az ajtóban az előző héten megbeszélte szabályok szerint. Beszélgetünk az autómentes hét fontosságáról.

A projekt várható lezáró élménye: kirándulás a Gyermekvasúttal és a megtanultak ismétlése

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink:

- környezettudatos magatartás/szokások kialakítása
- A gyermekek közlekedési szokásainak alakítása, biztonságos közlekedésre való nevelés. Alapvető balesetmegelőzési feladatok ismertetése, szabályok elsajátítása, folyamatos betartása. Balesetmentes közlekedés szabályainak megismerése, elsajátítása. Közlekedési eszközök és jellemzőik játékos megismerése: földön, vízben, levegőben.
- Különböző közlekedési eszközökkel való ismerkedés, játékos tanulás ezen járművekről.
- Szerepjátékok, mely során ismerkedhetnek, gyakorolhatják az egyes szerepeket, mint például vonaton való utazás, gyalogos, kalauz, forgalom irányító.

A projekt során megvalósítandó feladataink: a gyermekek természethez való pozitív viszonyulásának erősítése, a balesetmentes, figyelmes közlekedés fontosságának kiemelése, ismereteik elmélyítése és bővítése

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: ismeretek bővítése, együttműködés, csoportkohézió, tolerancia, pozitív érzelmi azonosulás, rövidtávú és hosszútávú memória, finommotoros koordináció, reagálási gyorsaság, szókincs bővítése, szem-kéz koordináció fejlesztése, téri orientáció, téri irányok...

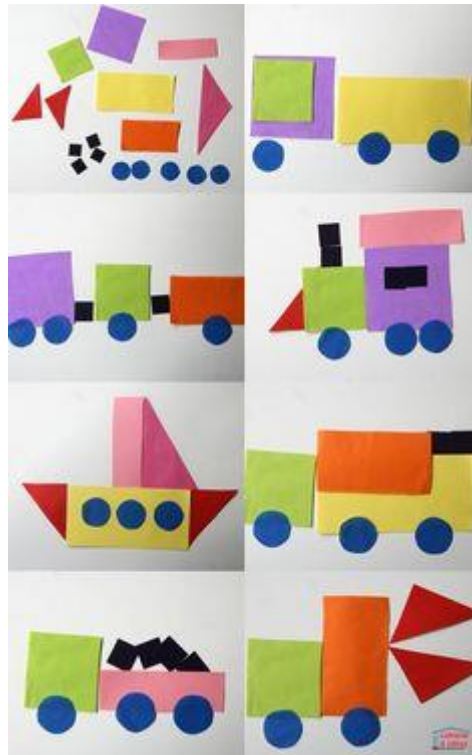
<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none"> • önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzásának gyakorlása • naposi feladatok bevezetése • közlekedési táblák készítése • a vonatos játékhoz a székek elő-és elpakolása 	
<p>Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <ul style="list-style-type: none"> • (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése) 	<ul style="list-style-type: none"> • szabad levegőn tartózkodás és játék - időjárás függvényében • szabad játék feltételeinek, zavartalanságának biztosítása • a gyermekek önálló ötleteinek segítése, kreativitásuk támogatása, az adódó helyzetek maximális kihasználása • az „agresszív” és/vagy „romboló” tevékenységek helyes irányba fordítása a játék sokszínűségét felhasználva, s egyúttal más alternatívák felajánlása, melyből a gyermek választhat • a gyermekek játszó-csoportokba segítése • közlekedési játékok preferálása • találós kérdések közlekedési eszközökkel • Társasjátékok (Memory, Közlekedj okosan, Brain box...) 	

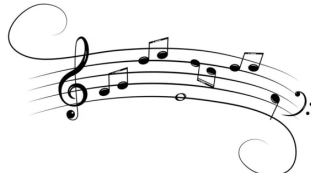
	<ul style="list-style-type: none"> • az „unatkozó”, „elhúzódó”, önmagukat nehézkesen feltaláló gyermekek társasjátékokba való bevonása • szerepjáték közlekedés témakörben együtt készített táblák segítségével • mini város építése és közlekedési szituációk eljátszása <ul style="list-style-type: none"> • robotjáték (a téri irányok gyakorlására)
--	--

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Beszélgetőkör: a családban ők hogyan szoktak közlekedni? Miért fontos erre odafigyelni? • Mi minden lehet közlekedési eszköz? • Járművek csoportosítása különféle szempontok szerint (elektromos-benzines, kisebb-nagyobb, közlekedés helyszíne, hány embert képes szállítani, mire használjuk...stb) • Milyen messze van tőlem? (becslés és mérés) • Milyen közlekedési eszközökre emlékeznek a mesékből? <ul style="list-style-type: none"> • Közlekedési barchoba • Melyik helyre gondoltam? (pályaudvar, repülőtér...) • ÉszKerék KRESZ vetélkedőn való részvétel
---	---

<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajátékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Mi lennék, ha jármű lennék? Miért? (drámajáték laminált kártyák felhasználásával) • Szólások és találós kérdések (mellékletben) • Mesék: <ul style="list-style-type: none"> - Fésűs Éva: Pöttömke utazik - Üveges Szilvia: A kis piros autó nagy kalandja - Lázár Ervin: Hapci király- Metrómese - Hervay Gizella: Kobak könyve (2. rész) • Versek: <ul style="list-style-type: none"> - Osvát Erzsébet: Repülőgépem - Pákolitz István: Hajó - Bartos Erika: Villamos 	
--	---	--

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • közlekedési táblák készítése közösen • közlekedési eszközök hajtogatása színes papírból (Pl.: hajó, rakéta, repülő, utóbbi meg is versenyeztetjük, melyik repül messzebb. A távolságot meg is becsüljük, majd le is mérjük) • Kedvenc közlekedési eszközök készítése ragasztással különféle alakzatok felhasználásával 	
---	--	--

<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • a mindennapos testmozgás játécai, feladatai 	<ul style="list-style-type: none"> • Játékos, mindennapos testmozgás - kis-, és nagymozgások, térirányok kiemelt gyakoroltatásával Pl.: biciklizős mondóka mozgással kísérve (mellékletben) <ul style="list-style-type: none"> • Árbocra, hajóra, vízbe (Tűz-víz-repülő) • nagymozgás a szabadban (udvar, kirándulás) • talicska verseny • Mondókával összekötött mozgásos játékok (Megy a gőzös, Sétáljuk, sétáljuk, Ziki-zaka-zakatol) • Rókafogat: Minden gyermek róka. Lábujjhegyen, magas térdemeléssel, ravaszdi tekintettel sétálgatnak a térben. Amikor a játékvezető elkiáltja magát, hogy „Rókafogat!”, nagyon gyorsan egymás mögé állnak a rókák és megfogják egymás vállát, így mennek tovább az előbb leírt járásmódban. Arra felszólításra, hogy „Huss!”, magányosan folytatják a vadászatot. 	
<p>Ének-zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Jön a kocsi most érkezünk (új) • Megy a gőzös (ism) (Nagymozgással kísérve, majd az előkészített székekre leülve eljátsszuk az utazást, gyakoroljuk a sorrendet, sorszámok bevezetése) • Közlekedési eszközök hangjainak felismerése • Zenehallgatás: <ul style="list-style-type: none"> - Gryllus Vilmos: Bicikli (gyors-lassú mozgással, a zene ütemére) <p>https://www.youtube.com/watch?v=KH7KTUb0aoY</p> <ul style="list-style-type: none"> - Közlekedési eszközök hangjainak felismerése 	

MELLÉKLET:

I. Szólások

1. Egy hajóban evezünk
2. Ez a hajó elment
3. Összecsapnak a fejünk fölött a hullámok
4. Él, mint hal a vízben
5. Lassan járj, tovább érsz!

II. Találós kérdések

1. Kétkerekű jármű vagyok, két lábbal kell hajtani bizony egész másképp festek, mint egykor a hajdani Mi az? (kerékpár)
2. Benzint eszik, s gyorsan fut, ez a furcsa paripa, Két lába van, s mind a kettő, olyan mint a karika. Mi az? (motorkerékpár)
3. Négy keréken szaladgál, repül mint a gyors madár. Szíve helyén motor dohog, fékez, megáll, továbbrobog. Mi az? (autó)
4. Az úton halad egy óriási doboz, alatta négynél is több kerék forog. Addig áll csak, míg hasa megtelik, országok közt hordja áruit. Mi az? (kamion)
5. Megállóba begördülök, várnak már az utasok. Az úttesten, négy keréken, velük vígan szaladok. Mi az? (autóbusz)
6. Fontos az, hogy gyors legyen, hisz életet csak így menthet. Jó, ha még időben odaér, mert az emberélet sokat ér! Mi az? (mentőautó)
7. Szirénázik, ahogy száguld, figyelnek rá elöl, hátul. Mindenki elengedi, hisz a rendet ő őrzi! Mi az? (rendőrautó)
8. Autó vagyok, piros színű, hogyha tűz van, eloltom! Hogyha víz van, felszippantom, az a jó, ha nincs dolgom! Mi az? (tűzoltóautó)
9. Nagy madár, de nem ül fára, embert visz a messzi tájra! Fényes szárnya meg se rebben, száll a szélnél sebesebben! Mi az? (repülőgép)
10. Óriási szitakötőnek vasból van a szárnya! Mi az? (helikopter)

III. Versek

Osvát Erzsébet: Repülőgépem

Repültem, repültem
nagy repülőgépen.
Kerek ablakából
egyszer csak lenéztem:
törpe várost láttam,
törpe házat, várat,
a csillogó folyók
vígán csordogáltak.
Akár a fűszálak,
picik voltak a fák,
a gyerekek pedig, mint
parányi hangyák.
Mikor a repülő
velem földre szállott,
óriásnak láttam
az egész világot.

Pákolitz István: Hajó

Jön a hajó. A kéménye
szikrát szórt a vízre, égre;
hosszú szalag kék - ezüstje:
messze kígyózik a füstje.

Jön a hajó. Itt van, megáll,
a futástól liheg, zihál.
Sípszó hangzik, jól kitartva,
tódul a nép ki a partra.

Ha nagy leszek, hajós leszek,
napellenzős sipkát veszek,
síplok és szalutálok,
mint az öreg kapitányok.

Bartos Erika: Villamos

Jön a sárga villamos, ütközője olajos,
Ezüstsín a teteje, sínen fut a kereke.
Csukló van a közepén, számtábla az elején,
Két tükör a magasban, hasznosak a kanyarban.
Nyitható az ablaka, üveges az ajtaja,
Csilingel, ha közeleg, örülnek a gyerekek.
Hogyha az ég csillagos, világít a villamos,
Begurul a garázsba, sárga szemét lezárja.

IV. Biciklizős mondóka

1. Biciklire szálltam (hanyatt fekvésben biciklizés)
2. Megfájdult a hátam (felülés, hát végigsimítása)
3. Repülőre ültem (törökülés kar oldalsó középtartásban)
4. Majdnem elszédültem (fejet megfogva fejkörzés)
5. Csónakkal eveztem (nyújtott lábbal evezés karral)
6. Sajnos vízbe estem (oldalra dőlés)
7. Máskor, ha sietek, inkább gyalog megyek (felállás, helyben járás)

V. Mese

Hervay Gizella: Kobak könyve (2. rész) Vonat-mese

Kobak egészen kicsi fiú volt, még nem utazott vonattal. Igaz, hogy minden reggel mondogatta: - Én már nagy fiú vagyok, elérem a lekvárt - de elárulom nektek, nem érte el, Mama kellett hogy felemelje, s úgy vették le a lekvárt ketten a polcról. Úgy is fogták meg ketten, nehogy eltörjön a lekvárosüveg. Mindenesetre, mikor Mama megkente a kenyeret, Kobak megint kijelentette: - Én már nagy fiú vagyok, mind megeszem - és meg is ette. No, de azért mégsem volt olyan nagy fiú. Így aztán, amikor Mama megmondta neki, hogy vonattal fognak utazni, nem tudta elképzelni, hogy milyen is lesz az utazás. Mama elővett egy bőröndöt, abba becsomagolták az ingecskéit, nadrágocskáit, de Mama nem akarta becsomagolni se a párnát, se a szőnyeget. Pedig Kobak nagyon szerette volna. Végül is becsukták a bőröndöt, és ekkor Kobak hirtelen elszomorodott. - Hol a vonat? Miért nem jön? - kiabált, és nézett ki az ablakon, hátha jön az utcán valahol. De nem jött, és Mama kacagott. Kobak az ajtót is kinyitotta, hogy be tudjon jönni a vonat a

szobába, ha megérkezik. De Mama becsukta az ajtót, és öltöztetni kezdte. Kobak autón ment ki az állomásra Mamával, és egyáltalán nem olyan volt a vonat, mint a kis játékvonatok, amik a szobában is tudnak járni. No de hát ez már így szokott lenni. A vonatban aztán Kobak rengeteg vonatot rajzolt. A vonatok jobban hasonlítottak autóhoz, mint vonathoz, mert Kobak szerint a vonat olyan, mint az autó, csak sok kereke és sok ablaka van. Ha ti jobban megfigyeltétek a vonatot - és gondolom, hogy igen, hiszen ti már valóban nagyok vagytok -, akkor rajzoljátok le, és el Kobaknak, nagyon fog örülni. Mert ő még csak autót tud rajzolni meg olyan vonatot, ami olyan, mint az autó, csak sok kereke és sok ablaka van. Hiszen Kobak még egészen kicsi fiú.

Fésűs Éva: Pöttömke utazik

Már a verebek is csiripelték, hogy Pöttömke utazik! Csak egyet alszik, és viszi a gyorsvonat messze, messze. Másik nagymamához, akinek akkora kertje van, hogy a vége belelóg a patakba.

Mielőtt sor került volna az utazásra, Pöttömke mindennap vonatosdit játszott a pajtásaival. Az úgy ment, hogy először kiszámolták, hogy ki legyen a mozdony és ki legyen a kalauz, azután sorba álltak, mindenki megfogta az előtte álló derekát, és nagy si-hu-hu-val, zakatolással körbefutottak az udvaron. A porolónál és a körtefánál voltak az állomások. Sajnos, a kalauznak a vonat mellett kellett szaladnia, de így legalább jobban látta, ki lép rá a másik sarkára. Az ilyen ügyetlenkedőt kiállították a sorból. Az is megesett, hogy elszakadt a vonat. Ilyenkor újrakezdték a játékot ...

De most végre igazi vonaton utazott Pöttömke! Mielőtt beszálltak, Tündéranu kérte a fiacskáját, hogy lehetőleg ne okozzon az úton semmiféle galibát. Apukája pedig a lelkére kötötte, hogy viselkedjék illedelmesen, ne kalimpáljon a lábával, és legyen kedves az utasokhoz. Pöttömke mindenre hevesen bólogatott, most pedig ott állt Tündéranuval a vonat ablakában, karján sárga mackójával, és buzgón integetett Apunak, aki ott maradt az állomás peronján. De nemcsak ott maradt, hanem egyre kisebb lett, végül már csak egy pici, fekete pontnak látszott. Pöttömke aggódalmasan fordult az édesanyjához:

— Miért ment úgy össze Apu?

— Jaj, te buksi, nem ment össze, csak távolodunk tőle, és minél messzebb van valaki, annál kisebbnek látszik. Nézd csak a városunkat! Innen olyan, mintha játékkockákból építették volna.

— Igen, egészen olyan! — lelkesedett Pöttömke. — A Hétpettyes Áruház a dominósdobozomra hasonlít! A mosoda kéménye gyufaszál! A patak pedig éppen olyan kék pántlika, mint amelyet a macim nyakára kötöttél!

A vonat egyre gyorsabban kattogott, zakatolt, robogott át a kora reggeli fényben fürdő tájon.

— Ülj le a helyedre, kisfiam! — mondta Tündéranyu.

— Nem, inkább nézem a tévét! — mutatott az ablakra Pöttömke, mire a velük utazó bácsik és nénik nagyot nevettek. De később igazat adtak Pöttömkének, mert a vonat ablaka valóban olyan volt, mint egy színes képernyő, amelyen egymást kergetik a szebbnél szebb képek. Napraforgós kertek, piros tetejű házikók, dombok, völgyek tarka látványa suhant el a szemük előtt. Szőlő közül madárijesztő bólogatott, amott kácsák úszkáltak, gólya lépdelt a tocsogóban, nyuszi szaladt át a réten. Pöttömke valamennyinek integetett, s amikor belefáradt, felemelte a sárga mackó mancsát: integessen az!

Később a sárga mackó is belefáradt, de nem mondta, csak hirtelen lefordult Pöttömke karjáról, és felmordult: „Eeee!”

Volt az utasok között egy pogácsa arcú, kövér néni, az tüstént utánacapott, és visszaadta Pöttömkének.

— Tessék!

— Köszönöm szépen — felelte illedelmesen Pöttömke, és elhatározta, hogy ha valaki leejt valamit, ő is figyelmes lesz. Hadd legyen büszke Tündéranyu a kisfiára!

A kövér néni később almát vett elő a táskájából, és amikor megette, Pöttömke észrevette, hogy az almacsutkát a pad alá dobja. Nosza, tüstént ott termett, négykézlábra ereszkedett, és diadalmasan kihalászva, egyenesen a néni ölébe rakta:

— Tessék!

A néni kinyitotta a száját, de nem az jött ki rajta, hogy „köszönöm”, hanem egy nagy sikítás:

— Jaj, a ruhám!

Mert mi tagadás, az almacsutka piszkos lett a pad alatt és nedves, maszatos foltot hagyott a néni halványzöld szoknyáján. De hát ki tehetett erről? Igazán nem Pöttömke! Tündéranyu mégis őt dorgálta. Az utasok egyszerre izgatottak lettek, távolabb húzódtak tőlük, csak egy bajuszos vasutas bácsi nevetett:

— Igaza volt a kisfiúnak! Ne tessék a pad alá szemetelni!

Pöttömke kihúzta magát, és tenyerével letörölte azt a két könnycseppet, ami a dorgálás miatt szökött ki a szeme sarkából. Ettől a mozdulattól azonban az egész arca fekete lett, mert amikor négykézlábra állt, mind a két kezét bemaszatolta. Sőt, a két térde is ijesztően feketéllett!

Mit volt mit tennie Tündéranynak, át kellett menniök a mosdóba. Soha még ilyen utat, mint ezen a zakatoló, hosszú folyosón át! ... Pöttömkének sehogy sem engedelmeskedtek a lábai. Amikor pedig odaértek, ahol az utasellátó bácsi egy pillanatra letette édességes kosarát a földre, amíg valakinek aprópénzt adott vissza, Pöttömke lábacskái teljesen felmondták a szolgálatot, és huppl! ... Ő maga szerencsésen beleült a kosár közepébe. Éppen oda, ahol a csodálatos minyonok voltak. Pöttömke borzasztó nagy igazságtalanságnak tartotta, hogy Tündéranynak ki kellett fizetnie a csokis minyonok árát, pedig nem is ehették meg. Furcsa dolog ez az utazás!...

Nagy nehezen mégis célhoz értek, úgy-ahogy lemosták a maszatot, és a visszaúton Tündéranynak csak két helyen szakadt el a harisnyája, a lengőajtó pedig mindössze egyszer csípte oda Pöttömke hüvelykujját.

Vigasztalásul Tündéranynak elővett egy sonkás zsemlyét, majd kisvártatva egy másikat, mert az elsőt Pöttömke két harapás után kiejtette az ablakon. Olyan érdekes madarat látott a réten, hogy közelebb lépett az ablakhoz.

A zsemlye vajas felét a légáramlat felkapta, és bevitte a mögöttük lévő fülke nyitott ablakán, mire egy békésen szundikáló bácsi arra ébredt, hogy idegen tízórai érkezett a szájába. Nagy lármát csapott, mert ébren nem volt békés természetű. A zsemlye-ügynek csak a kalauz bácsi megjelenése vetett véget. Tündéranynak irult-pirult, Pöttömke szepegett, és megfogadta, hogy most már egész úton igazán meg se moccan, úgy ül, mint egy fababa!

Úgy is tett. Még akkor sem mozdult, amikor az egész fülke minden utasa azt kereste, hogy hová tűnhetett a nagy izgalomban a kövér néni fényképes igazolványa. Anélkül nem érvényes a kedvezményes menetjegye.

- Az előbb még megvolt! - bizonygatta hevesen a kalauz bácsinak, miközben hol pirosrá gyulladt, hol meg elfehéredett az arca.

- Biztosan kiesett a táskámból!

Mindenki felállt, egy bácsi még az újságjait is laponként kirázta, de sehol semmi. Pöttömke őszintén megsajnálta szegény kövér nénit, amiért a kalauz bácsi felírta a nevét, címét, és valószínűleg büntetést kell majd fizetnie. Már-már azon volt, hogy mond valami kedveset, amikor a néni haragosan kibökte:

- Ez a haszontalan kölyök az oka mindennek!

Tündéranu ekkor felállt, és kijelentette, hogy bocsánatot kér, átmennek egy másik fülkébe, talán még akad valahol két hely.

A vasutas bácsi segített leemelni a bőröndöt, Anyu pedig a kezét nyújtotta Pöttömkeéknek:

- Gyere, fiacskám!

Pöttömke engedelmesen felállt és ment kifelé. Ha egyszer Tündéranu mondja, meg kell mozdulnia! . . . Még ki sem léptek a fülke ajtaján, a kövér néni felkiáltott:

- Megvan az igazolványom!

És diadalmasan mutatott Pöttömke megüresedett helyére.

Hogy mit mondott még egyebet, azt Pöttömke már nem hallotta, mert Tündéranu villámgyorsan vonszolta magával a kocsik másik végébe, azzal sem törődve, hogy hány szatyorba vagy kosárba akad bele a harisnyája.

Az volt a szerencse, hogy már nem tartott sokáig az út. Amikor befutott a vonat az állomásra, és leszálltak, Tündéranu letette maga mellé a bőröndöt, egy pillanatra lehunyta a szemét és hangosan felsóhajtott:

- Jaj, Pöttömke! Remélem, most már nem történik semmi!

... Bumm! ...

Ebben a szempillantásban hatalmasat puffant valami a bőröndön. Mellettük már lassan indult tovább a vonat, amelynek egyik ablakából kihajolva integetett a vasutas bácsi:

— A sárga mackó! A kisfiú a vonaton felejtette!

Nahát! ... A sárga mackó puffant akkorát a bőröndön, hogy Tündéranu majdnem hanyatt esett ijedtében.

De akkor már egy kedves, öreg néni integetett feléjük a peronról. Másik nagymama.

Pöttömke egyszeriben megfélekedezett mindenről, még arról is, hogy legalább integessen egyet köszönetképpen a vasutas bácsi után. Felkapta a mackót, és hangos diadalkiáltással futott vele Másik nagymamához:

— Nagymama! Nagymama!... Képzeld, szerencsésen megérkeztünk! ...

Üveges Szilva: A kis piros autó nagy kalandja

A kis piros autó az óvoda öltözőszekrényén parkolt. Ő volt az egyik kisfiú jele. Éjjel-nappal ott őrködött, őrizte a kisfiú holmiját, s egyúttal mutatta, hogy mindenkinek egyértelmű legyen: ez a gazdája helye. De a kis piros autó néha már nagyon unatkozott az öltözőszekrényen.

- De jó lenne kicsit gurulni, világot látni! - ábrándozott. A többi jel azonban nem értette meg kalandvágyát.

- Miért nem jó neked itt? - kérdezte a szomszédos eper, az egyik kislány jele. - Itt mindig jó meleg van, és fontos feladatot végzünk.

- Jó itt, de szeretnék néha kiruccanni! Megnézni, mi van az ajtón túl - felelte a kis piros autó.

Egyik nap aztán gondolt egy merészet, és amikor a gyerekek ebéd után lefeküdtek aludni, és az óvoda elcsendesedett, óvatosan leugrott az öltözőszekrényről, és kigurult az ajtón, le a lépcsőn, át a nyitva hagyott bejáraton. Hopp, máris kint volt az udvaron!

- Nahát, mekkora tér! - örült meg a kis piros autó. - Mennyi hely van itt! És milyen sok játék!

Lelkesedésében körbe-körbe száguldott az udvaron! Még az sem zavarta, hogy időnként elakadt a sok homokban, és csak nehezen bírt tovább haladni. Hamar rájött azonban, hogy a járdán akadályok nélkül roboghat, és le-fel furikázott. Később kipróbálta a csúszdát, bekukkantott a faházikóba, és szóba elegyedett az úthengerrel. Egészen összebarátkoztak, az úthenger is örült a társaságnak. A kis piros autó megígérte neki, hogy máskor is meglátogatja.

Végül ment még egy egészen nagy kört. Úgy tervezte, hogy utána visszatér a helyére, hiszen a gyerekek lassan felébrednek a délutáni alvásból, s nehogy ne legyen ott az öltözőszekrényen, amikor szükség van rá! Hogy kétségbeesne a kisfiú, ha nem találná ott! Ezt pedig semmiképpen nem akarta.

Csak hogy mielőtt a bejárathoz érkezett, az egyik nagy bokor tövében meglátott egy labdát, amelyet délelőtt kint felejtettek. Nem csoda, alig lehetett észrevenni a zöld ágak között. A kis piros autó úgy vélte, nem hagyhatja ott a labdát, hiszen akkor ki tudja, mikor látják meg, mikor kerül a helyére! Így megpróbálta kitolni maga előtt a járdára. A labda nagy volt, az autó kicsi, szegény megizzadt vele. De nem akarta feladni.

- Gyerünk, gyerünk, a gyerekeknek szükségük van a labdára - biztatta magát.

Tolta, toltta maga előtt a nagy labdát, az úthenger lelkesen biztatta, szívesen segített is volna neki, de sajnos nem mozdulhatott a helyéről.

- Most már a járdán van, ott biztosan megtalálják, amikor kijönnek - szólt az úthenger. - Nagyon ügyes vagy - dicsérte meg.

- Köszönöm a segítséget - hálálkodott a labda.

- Szívesen - lihegte a kis piros autó.

Aztán megállt egy pillanatra, kifújta magát, mert nagyon elfáradt, majd elköszönt a

labdától és az úthengertől. Igyekeznie kellett, hiszen sok időt töltött az udvaron. Beosont a bejáraton, feldöcögött a lépcsőn, besurrant a résnyire nyitva hagyott ajtón, és már az öltözőben volt. Gyorsan visszaugrott a helyére.

Szerencsére nem késett el, a gyerekek még a csoportszobában pihentek.

- Hol voltál ilyen sokáig? - kérdezte az eper szemrehányóan. - Már azt hittem, sose jössz vissza! Nagyon szomorú lett volna a kisfiú, ha nem talál itt.

- Tudom, nem is hagynám őt soha cserben - válaszolta a kis piros autó. - Az udvaron jártam, rengeteget robogtam, játszottam, beszélgettem az úthengerrel, és még egy labdának is segítettem.

- Tényleg? - csodálkozott az eper, és a többi jelnek is tátva maradt a szája.

- Tényleg - bólintott a kis piros autó, de többet már nem mondhatott, hiszen kinyílt a csoportszoba ajtaja, és kijöttek a gyerekek.

Elfáradt a nagy kalandban, s a vidám zsvajban elszenderedett a kis piros autó. Álmában újra az udvaron száguldott.

Lázár Ervin: Hapcikirály (Metrómese)

A metrószerelvény begördült a remízbe, hogy megérdemelt éjszakai nyugovóra térjen. A kocsik fáradtan nyújtózkodtak, ellazították rugóikat, egy-két álmos pillantás után a szemük is bekoppant. Csak a 336-os kocsik figyelt éberén, mintha a többórás gurulással még nem járt volna le a szolgálata. Ajtói lélegzet-visszafojtva várták, hogy a remízmaster egy gombnyomással becsukja a kerekeken gördülő kaput, s odakintről eloltsa a villanyt. A mélyfekete remíz-éjszakában azonnal izgatott sugdolódzás kezdődött.

- Hurrá, én győztem - sisteregte diadalmasan az Első Ajtó.

- Az korántsem biztos - mondta a Harmadik. - Mondd a számot!

- Hetvenkilenc.

- Lemaradtál. Kettővel megelőztelek - örvendezett a Második Ajtó -, rajtam nyolcvanegy ember járt át az utolsó fordulóban.

- Nyolcvanegy!? Az lehetetlen - hitetlenkedett a Harmadik -, akkor rajtam miért csak negyvennégy? Biztos, hogy jól számoltál?

- Csak nem képzeled, hogy csalok!

- Akkor te győztél.

- Hacsak az Utolsó Ajtó meg nem előzött. Hé, Utolsó Ajtó, miért lapítasz?

- Nem lapítok én - mondta durcásan az Utolsó Ajtó -, te nyertél. Minek beszéljek fölöslegesen?

- Azért mondd csak meg az eredményedet - mondta nagy kegyesen a győztes.

Az Utolsó Ajtó, mintha nem hallotta volna a felszólítást, hallgatott.

- Na, mondd már! - sürgette most már mind a három társa.

- Egy - mondta alig hallhatóan az Utolsó Ajtó.

- Mennyi? - ámuldoztak a többiek, és nem tudták visszatartani a nevetést. - Egy?! Nahát, mondhatom, szép eredmény.

Nagyon szégyellte magát az Utolsó Ajtó.

- Azt azért vegyétek figyelembe, hogy ennek az egynek ferde volt az orrsövénye.

- Hogy? Micsoda? - kérdezték a többiek, és átvillant rajtuk, lehet, hogy a kudarc megzavarta szegény Utolsó esztét.

- De nagyon jól állt neki - folytatta a habókos Utolsó Ajtó -, nehogy azt higgyétek, egy csöppet is rontott az arcán ez a picike hiba. Sőt! Ettől lett nagyon bájos a szabályos, szép metszésű orra. A szeme mandulavágású, a színe opálkék...

- Az opál nem is kék - szakította félbe a Második Ajtó.

- Nem baj. Akkor is opálkék volt a szeme - mondta határozottan az Utolsó Ajtó. - És vidámság lakott a szemében, látszott rajta, a szomorúakat egy-két szóval meg tudja vigasztalni, sőt szó se kell, csak rájuk néz, és huss, máris elröppen a szomorúság.

A többiek erőlködve próbáltak felidézni valakit a saját utasaik közül. De csak egy ellibbenő hajfonat, egy lábikra, egy kabátszárny.

- Milyen volt a haja? - kérdezte az Első Ajtó.

- Milyen lett volna, szőke. Fehér blúzban és sötétkék szoknyában volt, a keze finom művű, keskeny.

- Nem is emlékszel a kezére!

- Már hogyan emlékeznék, amikor olyan volt a keze, mint egy ékszer. És meg is simogatott.

- Megsimogatott?

- Azt hiszem.

- Mi az, hogy azt hiszed?! Megsimogatott vagy nem?

- Amikor kiszállt, könnyedén megérintett.
- Az csak véletlen volt. Kapaszkodott - mondta az Első Ajtó.
- Szerintem simogatás volt - mondta a Második.
- Hol szállt föl? - kérdezte a Harmadik.
- Az Arany János utcai megállóban.
- És meddig jött?
- Sajnos csak a Kálvin térig. Nagyon reménykedtem benne, hogy kiscesti. De nem. Ott lakhat valahol a Kálvin tér környékén.
- Mit mondtál, milyen blúzban volt?
- Fehér. Fehér, fodros blúzban. Amikor kiszállt, le nem vettem a szemem a blúza fehér foltjáról. Hogy minél tovább láthassam... s ja, igen, a járása! A járása is szívmelegítő volt, elnéztem volna ítéletnapig...

A négy ajtó hallgatott. Lecsukódott a szemük. S ha jól tudom, aznap éjjel valamennyien a fehér-blúzosról álmodtak.